

برجسته، با این کتاب به نوعی ادای دین به ادبیات کرد و نشان داد که قلمش نه فقط در نقد، بلکه در خلق تصاویر شاعرانه هم بی نظیر است. او غربت رانه با تلخی، بلکه با شیرینی خاطره روایت می کند، گویی هر نامه، بوسه ای است بر پیشانی گذشته. این کتاب، دعوتی است به غرق شدن در کلماتی که مثل موسیقی، قلب را نوازش می دهند و خواننده را وامی دارند بگوید: «آفرین، پرویز، تو شاعر غربت مایی!»

مهدی حاجی خانی